

O SMÚTKU A RADOSTI

Rodinná katechéza 110-2019 (676)

www.inky.sk

týždeň po 3. 11. 2019

... alebo o tom, že smútok a skleslosť nad blúdiacimi ľuďmi nie je z lásky ani od Boha.

BOŽIE SLOVO:

(Neh 8,9-12)

Čítanie z knihy Nehemiášovej: *Nehemiáš, to jest kráľov námestník, Ezdráš, kňaz a zákonník, a leviti, čo vyučovali ľud, povedali celému spoločenstvu: "Tento deň je zasvätený Pánovi, vášmu Bohu. Nežiaľte a neplačte!" Všetok ľud totiž plakal, keď počul slová zákona. ¹⁰ Potom im povedal: "Choďte, zajedzte si niečo masného a vypite si sladkého, no niečo z toho pošlite aj tomu, kto si nenachystal! Lebo tento deň je zasvätený nášmu Pánovi. A nermúťte sa, lebo radosť v Pánovi je vaša sila!" ¹¹ Leviti takisto upokojovali všetok ľud a hovorili: "Mlčte, lebo tento deň je svätý! Nermúťte sa!" ¹² A tak všetok ľud išiel jesť, piť, rozposielať podiely a oslavovať s veľkou radosťou, lebo pochopili slová, ktoré im zvestovali. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 315, 614, 347)

Vo východnej katolíckej liturgii sv. Jána Zlatoústeho sa pri každom slávení sv. omše kňaz modlí: „*Za oslobodenie od všetkého nášho zármutku, hnevu a núdze modlíme sa k Pánovi!*“ – a ľud odpovedá volaním „*Pane, zmiluj sa!*“ Denne sa tak veriacim pripomína, že zármutok nie je vlastnosť kresťana, naopak, je to niečo, od čoho nás Boh prišiel oslobodiť. Podobne nás už v Písme nabáda Pavol: „*Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!*“ (Flp 4,4) a apoštol Peter, prvý pápež, jeho slová potvrdzuje a sám prikazuje: „*Preto sa radujete, hoci sa teraz, ak treba, trochu aj rmúťte pre rozličné skúšky*“ (1 Pt 1,6). Peter vie, že hovorí k ľuďom, ktorí ešte nie sú dokonatí. Preto im hovorí, že aj keď sa v ich živote objaví – napríklad kvôli skúškam, prenasledovaniu a súženiu – zármutok, stále má byť radosť, plynúca z Krista a života s Ním väčšia a silnejšia, než zármutok a premáhať ho. To preto, lebo našou silou nie je zármutok, ale radosť. Božia radosť je naša sila, na spasu nám i celého sveta, ako to vedeli už starozákonní Nehemiáš a Ezdráš.

Je preto normálne, že Diablovej sa naša radosť nepáči. Smutní kresťania, skleslí kresťania, *mŕtvi kresťania* – to mu nevádi. Kostol, v ktorom sa spieva smutne a tiahlo ako na pohrebe neveriacich pohanov a v ktorom ľudia mocné a radostné zvolania len tak akosi mrmlú popod nos a tupo a neprítomne pozerajú pred seba s oným výrazom typu „ved’ hej, pekné reči to sú, pekne sa počúvajú, ale čo z toho, keď v reálnom živote je to všetko inak...“ – taký kostol a taká bohoslužba sa mu páči, pretože v skutočnosti neoslavuje Boha, ale Diabla. Ak by oslavovala Boha, bola by totiž plná radosti, pretože nie je možné s Bohom žiť a nebyť radostný.

Aby nás Diabol udržal v smútku a skleslosti, používa jednu zákernú techniku. Ukazuje nám svet, ktorý je slepý, prázdny, plný bolesti a utrpenia. Ukazuje nám našich blížnych, často drahých príbuzných či rovnako drahých bratov a sestry v Cirkvi, ktorí ešte božo nežijú a hovorí: Pozri na nich! Ako sa môžeš radovať, keď oni trpia? Ako sa môžeš radovať, keď oni sú na ceste k zatrateniu a do Pekla? Toto je podľa teba láska? Nie je to sebeckto? Nie je láska o súcite? Ak ich naozaj miluješ, potom budeš pre nich plakať a nariekať a smútiť! Ak ti na nich naozaj záleží – a si kresťan, nie? Záleží ti na nich, nie? – ak ti teda na nich záleží, potom musíš byť zronený a zdrvený pri pohľade na toto všetko a plakať a nariekať! Inak by si bol bezcitný a ľahostajný! Toto všetko nám Diabol vkladá do srdca a mi ho počúvame, lebo on je otec a majster lži a to, čo hovorí, nám pripadá rozumné. Namiesto radosti v Pánovi sa tak utápame v skleslosti a smútku a plačí nad ostatnými ľuďmi, našimi blízkymi a milovanými, ktorí tak bolestne blúdia. Diabolský smútok nakoniec v našom srdci zabije prvotiny Božieho života, zabije vieru a otrávi nádej a nakoniec aj my sami upadneme do skleslosti a beznádeje a hovoríme si: Nemá to zmysel, všetko je máme, zlyhali sme, Boh zlyhal, ostáva nám už len smútok, plač a nárek... A presne toto Diabol chce. Ved’ len uvažujme!

Ak by všetci Vaši drahí a priatelia trpeli v tme a zime – a vy nájdete oheň, či sa nebudete radovať z jeho tepla a svetla? A či plní radosti nepôjdete čo vám nohy stačia, aby ste ho zanesli svojim drahým, chradnúcim v tme a poslúžili im svetlom a teplom? Určite by ste nepočúvali nikoho, kto by vám hovoril do ucha: Ako to, že sa raduješ zo svetla a tepla, keď tvoji blízki trpia v temnote a mraze? Ak ich miluješ, súcitiť s nimi, zahod’ fakľu, sadni si do snehu a nariekaj v tme spolu s nimi!

Alebo si predstavte, že vy aj vaši najdrahší trpíte smrteľnou chorobou, s ktorou si neviete rady a zrazu nájdete liek, ktorý vás uzdraví a môže aj ich. Či sa nebudete radovať z toho, že ste zdraví? Či nebudete s radosťou bežať a pritom si spievať, tancovať a poskakovať, aby ste im ten liek priniesli? A keby vám niekto hovoril: Čo sa smeješ, čo spievaš, čo tancuješ, nevidíš, že tvoji najdrahší trpia a zomierajú? Ak ich miluješ a máš s nimi súcitiť, zahod’ liek – ani ho neber! – a choď si sadnúť, plakať a nariekať s nimi a nad nimi a zomri s nimi! Či by ste ho poslúchli? Ani v najmenšom! Utekali by ste a plní radosti a jasavého volania by ste zanesli liek tým, ktorých milujete, aby videli, že vy ste zdraví a uzdravil aj vás! A dokonca, aj keby sa našli takí, ktorí ho vziať odmietnu a radšej v bolestiach zvolia smrť – iste, zarmútilo by vás to. Ale aj tak by vaša radosť z toho, že ste zdraví a že mnohí iní sa uzdravili tiež, bola omnoho väčšia!

Ak to chápeme pri takýchto pozemských veciach – pochopme to, aj keď ide o veci nebeské! Diabol nám hovorí: Ak ich miluješ, zahod’ Božiu radosť, zahod’ Boží život, súcitiť s nimi a choď trpieť a zomierať a nariekať spolu s nimi a nad nimi! My mu ale odpovedáme: *Práve preto*, že ich milujeme a súcitiť s nimi, neurobíme to – radšej im prinesieme Božiu radosť, aby aj oni ožili!

UVAŽUJEME:

To, čo robí Diablovej navádzanie na smútok tak zákerným, je to, že v nás vyhasína nádej. Diabol hovorí: Pozri, akí sú: bezbožní, zatvrdení, blúdiaci, nedovtipní, nechápaví, ztročení svetom, uberajúci sa k Peklu a k zatrateniu! Pritom v nás vyvoláva pocit, že to sa už veru nezmení, už to tak naisto ostane, sú stratení, niet viac nádeje. Ak by sme sa teraz radovali a tešili z Boha a užívali si radosť a slobodu detí Boha – či by to nebolo bezcitné a neprístojné? *Ved’ to by bolo ako byť na pohrebe, kde všetci plačú a nariekajú a spievajú tam roztopašné pijanské pesničky, juchať a krepčiť pri harmonike... alebo ako keby okolo nás boli hladujúci vycivení ľudia a my by sme sa pred nimi naphčávali klobásami a najrôznejšími pochútkami!* Ak naši priatelia prepadli Peklom, nebolo by neprístojné a neslušné, vari až kruté a škodoradostné, aby sme sa my pred nimi a nad nimi radovali, spievali, skákali a tešili sa?

Ak si ale nedáme vziať nádej – potom zrazu veci vyzerajú úplne inak! Nádej zomiera posledná a Boh je Bohom nemožného! Kto hovorí, že vycivení ľudia tohto sveta raz ešte nemôžu byť *nakŕmení* Božím Chlebom Života? Ak je ale tak – potom *jesť a naphčávať* sa pred tvárou hladujúcich ľudí, ktorí nikdy v živote poriadne jedlo nevideli, je tá najlaskavejšia a najmilosrdnejšia vec na svete! Veru, zrazu k nám pribehnú, plní žiadostivosti po jedle – a my im môžeme povedať: Ale nech sa páči, sadnite si, jedzte a pite s nami a buďte aj vy sytí a plní radosti!

Preto radosť v Pánovi je naša sila! Ak žijeme uprostred živoriaceho ľudstva a temného sveta – čo je laskavejšie a súcitnejšie, než byť svetlom a solou a mestom postaveným na návrší (Mt 5,13n)? Čo je milosrdnejšie, než žiarit’, planúť Boží Životom a Božou Radosťou – a potom im, dychtivým po tom istom, ukázať na Krista, Chlieb Života: „Dajte si aj vy“?

DO PRAXE:

Nevyskytuje sa táto skleslosť, zármutok a beznádej aj u mňa? Ako sa im môžem vzopriet? Ako si môžem udržať / vzbudiť nádej? Ako to spravím, aby som naozaj bol svetlom sveta? Ako si v tom môžem pomáhať v spoločenstve?